

РЕШЕНИЕ

№ 2251

гр. София, 07.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Красимира Желева

при участието на секретаря Милена Рашкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **12385** по описа за **2013** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на ТД на НАП, [населено място] срещу решение /без номер/ от 27.06.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 7264 от 2012 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 100 състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 792 от 05.03.2012 г., Издадено от Директора на офис „Център”, при ТД на НАП, [населено място].

С оспореното пред СРС НП, на основание чл. 105, ал. 2 от Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ на [фирма], [населено място] са наложени девет имуществени санкции в размер на 4 000 лева всяка за девет отделни нарушения по чл. 104, ал. 1 от ЗЗО, във връзка с чл. 40, ал. 1, т. 1, б. „в” от ЗЗО.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е незаконосъобразно. Според касатора няма спор, че дружеството не е изпълнило законовите си задължения да внесе дължимите осигуровки, върху начислените възнаграждения на назначените при него по трудово правоотношение работници. Подаването на декларация обр. 6 има само уведомителен характер и от нея не личи дали, отразените осигурителни вноски са внесени или не. Едва при извършването на нарочна проверка би могло да се установи дали осигурителят е изпълнил публичните си задължения. От този момент ще тече и срокът по чл. 34 от ЗАНН. Инвокирани са доводи, че в случая чл. 28 от

ЗАНН е неприложим, защото размерът на предвидените в закона санкции е значителен, което сочи висока степен на обществена опасност на визираното законово задължение.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от юрисконсулт Б., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба се представлява от адвокат Г., която оспорва жалбата и моли решението на първоинстанционния съд да бъде оставено в сила.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което решението на СРС следва да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, XI касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят, като дадените показания са намерили отражение при изясняването на спора от фактическа страна. Районният съд е приел, че на 07.12.2011 г. длъжностни лица при ТД на НАП, [населено място], офис Център, извършили проверка по документи на [фирма] по повод подадени от дружеството на декларации образец 6 за периода 01.01.2011 г. - 31.10.2011 г. В хода на проверката се установило, че лицето, като работодател и осигурител не внесло дължимите осигуровки за здравно осигуряване върху начислените, но неизплатени възнаграждения на нает от него служител С. Ц. Ф. в периода 01.01.2011 г. - 31.10.2011 г.

За така констатираното неизпълнение на законово задължение е бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 792 от 13.01.2012., връчен на представител на сочения за нарушител. В законоустановения тридневен срок не са постъпили писмени възражения.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП, с което на дружеството са наложени девет имуществени санкции, за всеки един от месеците, през който не са били внесени осигурителните вноски.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е приложил неправилно закона, поради което е отменил процесното НП.

Към преписката са приложени платежни нареждания, видно от които, лицето е внесло осигурителните вноски, дължими от него за визирания период, след издаване на АУАН.

Административен Съд С. – град, XI касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: за постановяването на решението, касаторът е бил уведомен редовно, чрез изпращане на съобщение, получено от негов представител на 23.08.2013 г. Жалбата е подадена чрез СРС на 28.08.2013 г. /вх. № 34020/, т.е. е в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме,

че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е събрал необходимите за изясняването на спора доказателства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени документи. Показания са разгледани в съвкупност с останалите са събрани доказателства. Настоящият съдебен състав намира, че направените от СРС изводи са правилни като краен резултат.

На първо място касационната инстанция не споделя мотива на първоинстанционния съд, че е нарушена разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН, поради обстоятелството, че административно-наказващият орган е знаел за бездействието на дружеството по повод на внасянето на осигурителните вноски, от момента на подаването на декларациите обр. 6. Същите имат за цел само да уведомят органите по приходите за дължимите от осигурителите и самоосигуряващите се лица публични задължения. В закона няма разпоредба, която да задължава приходната администрация да проверява дали описаните данъци и осигурителни вноски са внесени реално в бюджета или не. При огромния брой подадени декларации, неизпълнението на задължението за внасяне на дължимите суми може да се констатира едва с назначаването на нарочна проверка, както е станало в разглеждания казус. Във връзка с изложеното настоящият съдебен състав намира, че нормата на чл. 34 от ЗАНН не е нарушена.

Незаконосъобразен е и мотива за приложение на чл. 28 от ЗАНН.

Отговорността, която законът възлага на юридическите лица по реда на чл. 104, във връзка, във връзка с чл. 40, ал. 1, т. 1, б. „в” от ЗЗО, във връзка с чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, е обективна и безвиновна. Тя е проява на засилена превенция на държавата срещу определени нарушения и за да бъде ангажирана, е достатъчно само да бъде констатирано неизпълнение на законови задължения.

В разглеждания случай се касае за регулиране на обществени отношения, свързани със стабилността на здравно-осигурителната система. Невнасянето на дължимите осигурителни вноски би застрашило интересите на останалите здравно-осигурени лица и правото им на достъп до здравни услуги. Неслучайно законодателят е скрепил неизпълнението на тези задължения със солидни финансови санкции.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая не може да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на дружеството, защото тълкуването на разпоредбата на чл. 104 от ЗЗО налага извода, че санкцията следва да се наложи, само в случай, че осигурителните вноски изобщо не са внесени. Във визираната разпоредба липсва условието за внасяне в определен срок, каквото съществува в чл. 40, ал. 1, т. 1, б. „в” от ЗЗО, във връзка с чл. 7, ал. 3, пр. 1 от КСО /отм./. Наказателно-правните норми не подлежат на разширително тълкуване, поради което административните органи и съдът следва да ги прилагат според точния им смисъл. В разглеждания случай, дружеството, макар и със закъснение е внесло дължимите осигурителни вноски за визирания период, което отменя възможността то да бъде привлечено към административно-наказателна отговорност.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде потвърдено.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XI касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение /без номер/ от 27.06.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 7264 от 2012 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 100 състав.

Решението е окончателно.